

Er leefde in Indië een Duitscher.....

Hij scheen een goedaardig Man, maar...

Een Verhaal uit het Werkelijke Leven

De heer D. K. Wislenga schrijft in „Waarvoor wij Strijden”, het orgaan voor leerlingen van het Christelijk Lyceum te Bandoeng:

Ik wil beginnen met een verhaal, dat echt gebeurd is.

Er leefde in Indië een Duitser. Het was in 1938.

Hij oefende een eerzaam beroep uit. Hij had vrouw en kinderen.

Hij was lid van de Duitse Club. Voor de gezelligheid. Daar dronk hij zijn bier-tje en speelde op een vrije avond met vrienden een partijtje biljart. Hij genoot van de vrede, de vrijheid en de voor-spoed, die de rechtvaardige en wijze re-gering van onze Koningin aan al haar onderdanen waarborgde.

Toen kwam Hitler aan de macht. Alle Duitsers werden „gelijkgescha-keld”. Ook de Duitse Club. Dat wil zeggen: zij werd een onderdeel van de heel de wereld omspannende „Auslands-organisatie” (buitenlandse organisa-tie). Zij moest meewerken aan het groot-maken van Duitsland, het nieu-we heldendom bevorderen, het „gast-land”, waarin zij leeft, bespionneren en zich gereed maken voor de revolution-naire overneming van de macht over de zestig miljoen mensen, die in dit land wonen.

Onze vriend betaalde zijn zware con-tributie en bezocht de vergadering van de „Ortsgruppe”. Wanneer hij vanwege kiespijn de vergadering moest verzuim-en en hij had vergeten, dit tijdig te melden, schreef hij de volgende dag de nederigste verontschuldiging en sprak de hoop uit, dat men aan zijn strijdbare-mentaliteit heus niet zou twifelen. Wanneer er gestemd moest worden, stemde hij precies, zoals zijn consul het hem voorschreef. Ook had hij een groot bedrag betaald aan de organisatie in Duitsland, die zijn stamboom had nageplozen en het bewijs had geleverd, dat hij „rein-arisch” was. Op de stam-boom van zijn vrouw was een vraagteken blijven staan, achter de naam van één harer acht betovergrootmoeders. Zij werd ervan verdacht, een Joodse te zijn geweest. Dat baarde hem groot verdriet, want nu stond het niet boven alle twij-fel vast, dat zijn drie kinderen het on-vermengde „arische bloed” (de enige waarborg voor eer, trouw en moed), in de aderen hadden.

Hij ergerde zich wel eens, wanneer hij in de Indische dagbladen een afkeurend oordeel over de Jodenvervolgingen in Beieren of Weenen las. Dat was, zo meende hij, natuurlijk weer de voorin-genomenheid van de Joods-Bolsjewisti-sche pers in dit demo-liberale land. „Greuelmärchen”! Onze gemoedelijke gastvriend reisde met verlof naar het „Heimat”. Wie zou het hem misgun-nen? Hij huurde een étage in Keulen. Hij installeerde zich behagelijk. Nu zou hij uit eigen aanschouwen van het ge-weldige peil, dat de Duitse cultuur had bereikt, kunnen genieten!

En toen?

Op een mooie, koude herfstavond zag hij plotseling iets dat hem tot in het diepst van zijn wezen schokte. Met moeite scharrelde hij voor zijn auto enkele tientallen liters benzine bijeen, genoeg, om naar Nederland te vluchten.

Brief van Verlofganger

Wat had hij gezien?

Laat hem het zelf vertellen in de brief, die hij uit het vrije Nederland, aanstonds na zijn aankomst aldaar, aan een met hem bevriend Duitser in Indië schreef:

„Op die avond wandelde ik op de Hohenzollernbrug. In eens komt daar een heel lange stoet van zware vrachtauto's, de eerste en de laatste bezet met S.S.-mannen, tot aan de tanden gewapend. Al de andere vol-gestuwd met Joden, mannen en vrouwen van elke leeftijd. Naast den chauffeur een S.S.-man, die een machinegeweer op zijn „lading” richt. Het was duidelijk te zien, dat ze zó uit hun huizen waren wegge-haald. Zij hadden geen tijd gekre-gen, zich tegen de kou te bescher-men door jassen of mantels. Enke-len hadden een bebloed gelaat. De meesten zaten stem voor zich uit te staren. Anderen gilden luid. Aan sommigen kon men in het geheel niet zien, dat ze Joden waren. Wat hebben deze mensen voor kwaad ge-daan?

Het publiek stond zwijgend te kijken. Men is hier aan zulke taferelen gewend. Van kennissen hoorde ik, dat er in Oc-tober 1938 veel erger dingen gebeurd zijn. Toen zijn alle synagogen in heel Duitsland in brand gestoken op één dag. Wat de Indische bladen ervan ver-telden, was maar één tiende van de werkelijkheid. De „Hitlerjugend” is één

spionnagebende. Zijn mijn eigen kinde-ren daar wel veilig? Hoe ik in Neder-land ben gekomen, dat zal ik je later wel eens vertellen”.

De indruk vervaagt

Ge zoudt denken, dat deze goedaardi-ge man nu wel voor goed van zijn nazi-gezindheid was genezen? Luister maar!

In Nederland las hij trouw zijn par-tijbladen en stemde hij geregeld op Zee-sen af. De propaganda van Goebbels hamerde weer dagelijks haar leugens in zijn gewillig brein. Onmerkbaar kreeg zij hem weer beet met haar slimme re-deneringen. Het vergif van leugen en haat deed zijn werk. De felle indruk was spoedig vervaagd. Hij zag zich weer om-ringd door allerlei (denkbeeldige) vij-anden. Elke Jood, dien hij ontmoette, wekte weer een gevoel van walging bij hem op.

Om het kort te maken: De eerste avond, dat hij, van verlof terug, in zijn huis zat, kwam zijn zwager hem ver-welkomen. Deze uitte voorzichtig eenige bedenkingen tegen de theorieën en praktijken van nazi's. Vol trots schreef onze vriend de volgende dag naar Duitschland: „Ik heb mijn zwager toen bij de kraag gepakt en het huis uitge-zet. Wie niet vóór Hitler is, met hem wil ik niets meer te maken hebben”.

Even was hij diep geschokt geweest in zijn geloof. Maar nu was hij boven de twijfel uitgekomen. Weer was hij bereid, de bevelen van zijn organisatie te ge-hoorzamen, ook wanneer die van hem zouden eisen, Joden te treiteren en het Nederlandse gastvolk te verraden. Hij was zijn plaats in de „vijfde colonne” weer waard!

Twee Conclusies

Dit ware verhaal leert ons twee din-gen:

Ten eerste: De Duitse propaganda slaagt erin, zelfs welwillende en heel gewone mensen ervan te overtuigen, dat het Joodse volk moet worden uitgeroeid, omdat het een gevaar voor de wereld is. Dit is de theorie.

Ten tweede: Het Duitse Rijk treedt zo wreed tegen de Joden op, dat een overtuigde aanhanger van Hitler, die, onvoorbereid, deze terreur te aanschou-wen krijgt, er onpasselijk van wordt. Alleen wie sinds 1933 de storm der ver-schrikking met sprongen zag aanzwellen tot een orkaan van bloed en roof, moord en brand, kan er ooggetuige van zijn, zonder aan alles wat heilig en goed is te gaan twifelen en zich ervoor te schamen dat hij een mens is. Dit gelót de praktijk.